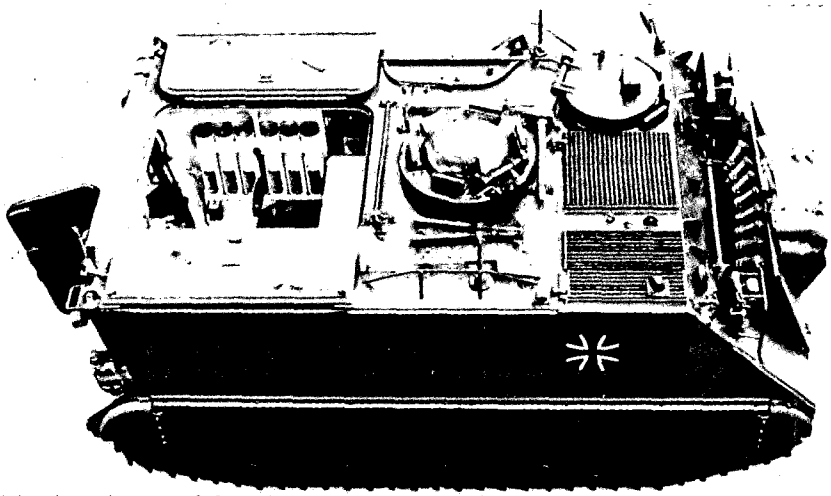


נושאת מרגמה חדשה מוכנסת השנה לשירות בצבא גרמניה המערבית. רכב הקרב החדש מורכב מן המרגמה הפינית „סאמפאלה“, בת 120 המ"מ, ומהנגמ"ש האמריקני "M-113". התעוררו קשיים בחיבור בסיס המרגמה אל כלי-הרכב, מכיוון שלא ניתן היה לרתכו אל רצפת האלומיניום. הפתרון נמצא על-ידי הברגת קורת-בסיס בצדדיה אל התובה.

ניסויי ירי הוכיחו, כי הנגמ"ש מסוגל לבלום זעזועי-רתיעה עד 180 טונות, ובשעת הירי נוצרה רתיעה של 3.5 מ"מ בלבד. לא נתגלו השפעות שליליות על המנוע, מערכת ההילוך כים והתובה. פתחת-הגג של הנגמ"ש הוגדלה. אורכה עתה הוא 1.58 מ' ורוחבה — 1.15 מ'. במרגמה ניתן לירות אך ורק נגד כיוון הנ"סיעה של הנגמ"ש. לשם הפעלת המרגמה מחוץ לכלי-הרכב נושא הרכב בסיס-מרגמה נוסף, המחובר אליו מבחוץ. בשמשו כרכב אמפיבי, לא ניתן לשאת בו יותר מ-23 פצצות, כדי לשמור על גובה סיפון של 36 ס"מ מעל למים.

יחד עם נושאת-המרגמה פותח גם רכב למרכז ניהול-אש, אף הוא על נגמ"ש "M-113". הפלוגות המסייעות של הגדודים הממונעים והגדודים ההרריים מקבלות מחלקת מרגמות ובה שמונה נושאות-מרגמה ומרכז ניהול-אש משוריין אחד או שניים. בסך הכל יסופקו ליחידות כ-160 נושאות-מרגמה.

פיתוח הרכב החדש, מאז הגדרת המפרטים הצבאיים עד מסירתה של סדרת הכלים הראשונה לגייסות, נמשך שש שנים; מתוכנן נדרשו ארבע שנים לפיתוח הטכני. ניסויי-היסוד נערכו בשנת 1968 בארבעה דגמים. זמן הפיתוח הקצר הושג, בעיקר, כתוצאה משימוש במרכיבי יסוד שהוכיחו עצמם בניסויים רבים קודם לכן. הפתרון מוצלח עד כדי כך, שנשמרו אף תנחתו המצויינת של ה-"113" M על גבי הדרך, וכושר השימוש שלו.



מרגמה משוריינת

"M-113"

נתונים טכניים נושאת מרגמה מרכז ניהול-אש

צוות	אנשים	5	6
משקל קרבי	טונות	11.3	10.9
משקל (נטו)	טונות	9.8	9.9
כושר משא	טונות	1.5	1.0
משקל לשיט	טונות	10.7	•
אורך	מטרים	4.83	
רוחב	מטרים	2.45	
גובה	מטרים	2.02	
מרווח-קרקע	מטרים	0.395	
צידוד לשמאל	מעלות	18.5	
צידוד לימין	מעלות	25	
הגבהה	מעלות	80—45	—
טווח-יירה מכסימלי	מטרים	6,200	—
טווח-יירה מינימלי	מטרים	400	—
קצב-אש	פצצות לדקה	15	—
כמות התחמושת	פצצות	63	21



מרגמה 120 מ"מ מוצבת נגד כיוון הנסיעה של הנגמ"ש (תחום הצידוד והפס המוביל של הדורגל נראים בבירור).

בסיס המרגמה המבורג אל התובה.

